

ДИРЕКТИВА ПРО АУДІОВІЗУАЛЬНІ МЕДІА- ПОСЛУГИ ТА ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО АВТОРСЬКЕ ПРАВО

Ольга Мацкевич,
*науковий співробітник НДІ інтелектуальної власності
НАПрН України, магістр інтелектуальної власності*

Здійснено аналіз Директиви 2010/13/ЄС та зроблений загальний огляд її положень. Особливу увагу приділено аналізу положень зазначеної Директиви з позиції доктрини авторського права. Розглянуто можливість імплементації положень директиви у національне законодавство.

Ключові слова: Директива 2010/13/ЄС, авторське право, мовлення, аудіовізуальні медіа послуги

Технологічний прогрес не стоїть на місці та вносить зміни до багатьох сфер життя. Саме необхідністю вдосконалення законодавства з огляду на технологічний розвиток і викликане прийняття Директиви 2010/13/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 10.03.2010 р. про координацію певних положень, встановлених законами, підзаконними актами та адміністративними положеннями у державах-членах стосовно надання аудіовізуальних медіа-послуг (Директива про аудіовізуальні медіа-послуги) (далі — Директива 2010/13/ЄС) [1].

Аналіз положень Директиви 2010/13/ЄС здійснювався такими дослідниками як А. Ріхтер, В. Ройтман, О. Шерстобоева, Т. Терехова, Ю. Нестеряк та ін. Водночас увага приділялася переважно питанням медіа-сфери, авторське право лишилось поза увагою. Водночас деякі положення, що стосуються авторського права, передбачені цією Директивою. Саме їх вивчення і є **метою** зазначеної статті.

Директива 2010/13/ЄС має на меті створення простору без внутрішніх кордонів для аудіовізуальних медіа-послуг, і водночас гарантування високого рівня

захисту загального інтересу (зокрема, захисту психіки неповнолітніх і повагу до людської гідності, а також сприяння реалізації правам осіб, які мають інвалідність), який не може бути повною мірою досягнутий на рівні окремої держави-члена.

Ключові напрями реформування, сформульовані в одній з доповідей Комісії (сфера застосування; збільшення культурного розмаїття і просування творів, створених у Європі, а також творів незалежних продюсерських компаній; збільшення плюралізму ЗМІ; регулювання рекламних комунікацій; захист неповнолітніх і людської гідності; право на відповідь; право на інформацію та короткі новинні повідомлення), одразу вказали на глобальний характер майбутніх змін Директиви 2010/13/ЄС, який потребував принципово іншої термінології [2].

Прийняття цієї Директиви було викликане також неодноразовим внесенням істотних змін до Директиви 89/552/ЄЕС Європейського Парламенту та Ради від 03.10.1989 р. і прийняттям інших нормативних актів. З прийняттям Директиви 2010/13/ЄС Директиву 89/552/ЄЕС було скасовано. Фактично,

Директива 2010/13/ЄС є узагальнювальним, консолідаційним документом.

Водночас, поширена думка, що Директива 2010/13/ЄС певною мірою покликана «врятувати» традиційне телебачення, що поступово втрачає і прибутки від реклами (зокрема й через нові технології), й аудиторію, що віддає перевагу перегляду тим самих або схожих програм у зручний час, наприклад в Інтернеті [2].

Дослідник В. Ройтман вважає, що загалом фахівці виокремлюють два потенційних напрями для подальшого розвитку традиційного телебачення: це необхідність поширювати свій контент на різноманітні прилади та поступовий перехід до відео за запитом. Глобальний перехід від масової моделі до кросплатформеного егомовлення (*egocasting* — споживання контенту за запитом, що виражає не масовий, а індивідуальний вибір), за якого глядач може дивитися будь-яку телепередачу в будь-який час і в будь-якому місці, неминуче мав привести і до формування адекватного правового поля [2].

Оновлена версія Директиви отримала назву «Про аудіовізуальні медіа-послуги». Тож автори документа відмовилися від анахронічного терміна «телебачення» навіть у назві на користь більш широкого та більш комерційно орієнтованого поняття «аудіовізуальні медіа-послуги» [2].

Свого часу Директива 89/552/ЄЕС відіграла важливу роль у створенні внутрішнього телевізійного ринку Європи, заборонивши державам-учасницям ЄС обмежувати прийом або ретрансляцію телепередач інших держав-учасниць ЄС з причин, які стосуються змісту передач, якщо ці причини не включені в Директиву 89/552/ЄЕС [3], також заохочувала встановлювати квоти для європейських програм.

Зберігши зазначений підхід, Директива 2010/13/ЄС здійснює розподіл аудіовізуальних послуг на мовлення та послуги на замовлення. Такий розподіл уже було здійснено в Директиві 2007/65/ЄС, яка також втратила чинність.

Так, відповідно до п. г ч. 1 ст. 1 Директиви 2010/13/ЄС аудіовізуальні медіа-послуги на «замовлення» (тобто, нелінійні аудіовізуальні медіа-послуги) — це аудіовізуальні медіа-послуги, що надаються провайдером медіа-послуг для перегляду програм у момент, обраний користувачем і за його індивідуальним замовленням на основі каталогу програм, вибраних провайдером медіа-послуг; (е) «телевізійне мовлення» чи «телевізійна передача» (тобто, лінійні аудіовізуальні медіа-послуги) — це аудіовізуальні медіа-послуги, що надаються провайдером медіа-послуг для одночасного перегляду програм на основі програми передач.

Аудіовізуальні медіа-послуги на замовлення відрізняються від телевізійного мовлення тим вибором і контролем, які може мати користувач, а також тим впливом, який вони справляють на суспільство. Це обґрунтовує застосування менш суворого регулювання до аудіовізуальних медіа-послуг на замовлення, що має відповідати лише основним правилам, передбаченим у цій Директиві (ст. 58 преамбули Директиви 2010/13/ЄС). Відповідно, підходить до регулювання діяльності дещо різняться залежно від виду аудіовізуальної послуги.

Завданнями Директиви 2010/13/ЄС є:

- забезпечення правил з пристосування технологічних досягнень;
- створення рівних умов для нових аудіовізуальних засобів масової інформації;
- збереження культурного розмаїття;
- захист дітей і взагалі споживачів;
- збереження плюралізму засобів масової інформації;
- боротьби з расовою та релігійною ворожнечею;
- забезпечення незалежності національних регуляторів засобів масової інформації [4].

Положення Директиви 2010/13/ЄС враховують норми Європейської конвенції про транскордонне телебачення, метою якої є спрощення транскордонної

трансляції та ретрансляції телевізійних програмних послуг [5], зокрема щодо нездійснення виняткової ретрансляції важливих для суспільства подій, відведення більшої частини свого ефірного часу європейським роботам тощо.

До сфери дії Директиви не належать (ст. 22 преамбули Директиви 2010/13/ЄС) будь-які форми приватної кореспонденції, такі як електронні листи, надіслані обмеженій кількості одержувачів. Ідеться про послуги принципово метою яких є не постачання програм, якщо будь-яке аудіовізуальне інформаційне наповнення є переважно випадковим для послуги. Також не належать до сфери регулювання веб-сайти, що містять аудіовізуальні елементи лише як допоміжні засоби, такі як анімаційні графічні елементи, короткі рекламні ролики або інформацію, що стосується продукту або неаудіовізуальної послуги. Відповідно, азартні ігри, що передбачають грошові ставки, зокрема й лотереї, парі та інші форми ігор на гроші, а також онлайн-ігри та пошукові системи, але не передачі, присвячені іграм на гроші або азартним іграм, виключаються зі сфери застосування Директиви 2010/13/ЄС. Стаття 23 преамбули Директиви 2010/13/ЄС передбачає, що термін «аудіовізуальний» має стосуватися рухомих зображень зі звуком або без, а отже включати німе кіно, але не охоплювати передачу звукових сигналів або радіослужби. Також сфера застосування аналізованої Директиви не повинна охоплювати електронні версії газет і журналів (ст. 28 преамбули Директиви 2010/13/ЄС).

Варто зазначити, що хоча основним завданням Директиви 2010/13/ЄС не є регулювання щодо авторського права і суміжних прав, певні положення, як зазначалося вище, пов'язані із зазначеною сферою, у ній відображені.

Наприклад, відповідно до ст. 8 розділу III Директиви 2010/13/ЄС держави-члени забезпечують, щоби провайдери медіа-послуг, які перебувають під їхньою юрисдикцією, не здійснювали

трансляції кінематографічних творів після завершення строків, погоджених з правоволодільцями. Таке положення надає додаткові гарантії захисту авторського права.

Розділ V Директиви 2010/13/ЄС передбачає положення, що стосуються виключних прав і коротких новинних повідомлень. Частина 1 ст. 14 вводить обмеження щодо трансляції ексклюзивних подій: кожна держава-член вживає заходів відповідно до законодавства Союзу, з метою забезпечення того, щоб організації мовлення, які перебувають під їхньою юрисдикцією, не транслювали на ексклюзивній основі події, що вважаються державами-членами, такими, що мають важливе значення для суспільства в такий спосіб, щоб позбавити значну частину населення в тій державі-члені можливості стежити за такими подіями в прямій трансляції чи в повторі по безкоштовному телебаченню. Якщо вона здійснює такі дії, то зацікавлена держава-член, складає список подій, національних або не національних, які вона вважає такими, що становлять значний інтерес для суспільства. Вона має здійснювати це в ясний і прозорий спосіб та своєчасно. При цьому зацікавлена держава-член також буде визначати, чи повинні ці події бути доступними повністю, чи будуть частково висвітлені чи, у разі необхідності та якщо це відповідає об'єктивним причинам для громадського інтересу, повністю або частково заплановані для показу.

Частина 3 ст. 14 Директиви 2010/13/ЄС визначає, що Держави-члени забезпечують належними засобами в межах їхнього законодавства, аби організації мовлення, котрі перебувають під їхньою юрисдикцією, не використовували виключних права, що були придбані цими організаціями мовлення після 18.12.2007 р. в такий спосіб, щоб повністю або частково позбавити значну частину населення в іншій державі-члені, відповідно до чч. 1 та 2, можливості стежити за подіями у прямому

ефірі, або у разі необхідності та якщо доречно, з причин суспільного інтересу, частково або повністю у непрямому ефірі на безкоштовному телебаченні, як визначено певною державою-членом, згідно з ч. 1.

Цікавими з погляду імплементації в національне законодавство видаються норми ст. 15 Директиви 2010/13/ЄС. Так, згідно з ч. 1 та 2 ст. 15 Директиви 2010/13/ЄС держави-члени забезпечують для потреб коротких репортажів новин, щоб будь-яка організація мовлення, заснована в Союзі, на неупередженій, об'єктивній і недискримінаційній основі, мала доступ до подій, що становлять підвищений інтерес для громадськості, які транслюються виключно організацією мовлення, що перебувають під їхньою юрисдикцією. Якщо інша організація мовлення, заснована в тій же державі-члені, що й організація мовлення, якій потрібен доступ, і вона набула виключних прав на події, що становлять високий інтерес для громадськості, доступ буде отримуватися від цієї організації мовлення.

У ч. 3 ст. 15 Директиви 2010/13/ЄС передбачається, що держави-члени забезпечують, щоби такий доступ був гарантований шляхом надання дозволу організаціям мовлення вільно відбирати короткі уривки із сигналу організації мовлення, що здійснює мовлення, принаймні, з ідентифікацією джерела, якщо тільки це можливо з практичного боку.

Зазначена стаття може трактуватися як відступ європейським законодавцем від положень ст. 10*bis* (1) Бернської конвенції [6], якою передбачено, що джерело завжди повинно бути ясно вказано при відтворенні в пресі, передачі в ефір або повідомленні по проводах до загального відома опублікованих у газетах або журналах статей з поточних економічних, політичних і релігійних питань або переданих в ефір творів такого ж характеру.

Одночасно, в Преамбулі Директиви 2010/13/ЄС вказується (п. 56), котрі ста-

новлять щодо доступу до подій, що мають великий інтерес для громадськості для цілей коротких випусків новин не повинно шкодити Директиві 2001/29/ЄС і відповідним міжнародним конвенціям у сфері авторського права та суміжних прав.

Окрім цього, короткі уривки можуть використовуватися лише для програм про загальні новини та в аудіовізуальних медіа-послугах на замовлення, якщо одна й та ж програма пропонується в непрямому ефірі тим самим провайдером медіа-послуг (ч. 5 ст. 15 Директиви 2010/13/ЄС). Без шкоди чч. 1–5, держави-члени забезпечують у межах свого законодавства та правил, визначення методів та умов щодо трансляції таких коротких епізодів, зокрема, будь-які умови компенсації, максимальну довжину коротких епізодів та часові обмеження щодо їхньої передачі. У разі надання компенсації, вона не має перевищувати додаткових витрат, які виникли безпосередньо в зв'язку з наданням доступу (ч. 6 ст. 15 Директиви 2010/13/ЄС).

Держави-члени мають сприяти доступу до подій, що становлять великий інтерес для громадськості, шляхом надання доступу до сигналу організації мовлення в значенні цієї Директиви 2010/13/ЄС. Проте держави-члени можуть обрати інші еквівалентні шляхи. Це, *inter alia*, надання доступу до місця проведення таких подій до того, як буде надано доступ до сигналу. Організації мовлення не повинні бути обмежені у праві укладання більш деталізованих контрактів (ст. 56 Преамбули Директиви 2010/13/ЄС).

Концепція програм загальних новин не повинні містити компіляції коротких уривків у програми, що слугують розважальним цілям (абз. 2 ст. 55 преамбули Директиви 2010/13/ЄС).

Україна має власне національне законодавство в цій сфері. Так, Закон України «Про телебачення і радіомовлення» від 21.12.1993 р. № 3759-ХІІ регулює відносини, що виникають у сфері

телевізійного та радіомовлення на території України, визначає правові, економічні, соціальні, організаційні умови їх функціонування, спрямовані на реалізацію свободи слова, прав громадян на отримання повної, достовірної та оперативної інформації, на відкрите і вільне обговорення суспільних питань. Закон України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 р. № 3792-ХІІ охороняє особисті немайнові права та майнові права авторів та їхніх правонаступників, пов'язані зі створенням і використанням творів науки, літератури та мистецтва — авторське право, — і права виконавців, виробників фонограм і відеограм та організацій мовлення, — суміжні права.

Водночас, якщо порівнювати термінологічний апарат українського законодавства та Директиви 2010/13/ЄС, можна побачити певні відмінності.

Так, відповідно до п. b ст. 1 Директиви 2010/13/ЄС «програма» означає набір рухомих зображень, як зі звуком так і без нього, що є окремим пунктом програми або каталогу, створеного провайдером медіа-послуг, форма та зміст яких збігається з формою та змістом телевізійного мовлення. Прикладами таких програм можуть слугувати повнометражні фільми, спортивні події, комедійні серіали, документальні фільми, дитячі програми та драми.

Таке визначення більш співзвучне з визначенням аудіовізуального твору у ст. 1 Закону України «Про авторське право і суміжні права», який є твором, що містить серію кадрів чи сигналів з рухомими зображеннями (як із звуковим супроводом, так і без нього). Видами аудіовізуального твору є кінофільми, телефільми, відеофільми, діафільми, слайдофільми тощо, які можуть бути ігровими, анімаційними (мультиплікаційними), неігровими чи іншими.

Аудіовізуальні твори є об'єктами авторського права. Своєю чергою, відповідно до Закону України «Про авторське право і суміжні права» (ст. 35 п. в) передачі (програми) організацій мов-

лення є об'єктами суміжних прав. Саме тому запозичення визначення з Директиви 2010/13/ЄС поки вбачається неможливим.

Натомість використання слів «набір» і «каталогу» у п. (b) ст. 1 Директиви 2010/13/ЄС робить визначення програми більш схожим з визначенням, передбаченим ст. 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення», де програма (телерадіопрограма) визначається як поєднана єдиною творчою концепцією сукупність передач (телерадіопередач), яка має постійну назву та транслюється телерадіоорганізацією за певною сіткою мовлення; передача (телерадіопередача), своєю чергою, — це змістовно завершена частина програми (телерадіопрограми), яка має відповідну назву, обсяг трансляції, авторський знак, може бути використана незалежно від інших частин програми та розглядається як цілісний інформаційний продукт.

Окрім цього, як уже зазначалося вище, основним поняттям Директиви 2010/13/ЄС є «аудіовізуальна медіа-послуга», такий термін у національному законодавстві не використовується.

Відповідно до ст. 1 Директиви 2010/13/ЄС надавати аудіовізуальну послугу можуть:

- (d) «провайдер медіа-послуг» — фізична або юридична особа, яка несе редакційну відповідальність за вибір аудіовізуального наповнення аудіовізуальних медіа-послуг і визначає спосіб їхньої організації;
- (f) «організація мовлення», під якою розуміють провайдера медіа-послуг телевізійного мовлення.

Такий суб'єкт, як «провайдер медіа-послуг» також відсутній у національному законодавстві. Організацією ж мовлення згідно зі ст. 1 Закону України «Про авторське право і суміжні права» може бути:

- організація ефірного мовлення — телерадіоорганізація, що здійснює публічне сповіщення радіо- чи телевізійних передач і програм мов-

лення (як власного виробництва, так і виробництва інших організацій) шляхом передачі в ефір за допомогою радіохвиль (а також лазерних променів, гамма-променів тощо) у будь-якому частотному діапазоні (у тому числі й з використанням супутників);

- організація кабельного мовлення — телерадіоорганізація, що здійснює публічне сповіщення радіо- чи телевізійних передач і програм мовлення (як власного виробництва, так і виробництва інших організацій) шляхом передачі на віддаль сигналу за допомогою того чи іншого виду наземного, підземного чи підводного кабелю (провідникового, оптоволоконного чи іншого виду).

Використання терміна «організація мовлення» є більш доречним у законодавстві України з позицій дотримання міжнародних договорів. Так, у ч. 1. п. а ст. 170 Угоди про асоціацію [7] використовується поняття «ефірне мовлення», що означає передачу бездротовими засобами для приймання публікою звуків або зображень і звуків чи їх відтворення; така передача за допомогою супутника, а також передача закодованих сигналів, якщо засоби для декодування надаються для публічного використання організацією мовлення або з її дозволу.

Говорячи про Угоду про асоціацію, не можна обійти увагою положення ст. 397 цієї Угоди, що поступове наближення до права та нормативно-правової бази ЄС, а також міжнародних правових документів у сфері політики з питань аудіовізуальної галузі буде здійснюватися, зокрема, як визначено у Додатку XXXVII до цієї Угоди. Відповідно до вказаного додатку положення Директиви 2010/13/ЄС мають бути впроваджені протягом 2 років з дати набрання чинності цією Угодою [8]. На момент підготовки матеріалу, Директива 2010/13/ЄС не була остаточно імplementована українським законодавством.

Варто зазначити, що українське законодавство не містить положень щодо регулювання послуг «на замовлення». Особам, які надають такі послуги, на відміну від теле- та радіомовних організацій, не потрібно реєструватися чи отримувати ліцензію. Водночас досвід деяких зарубіжних країн (Словаччини, США та Німеччини) свідчить, що для показу контенту «на замовлення» попередня реєстрація не потрібна [9].

У літературі [9] пропонується обмежитися такими вимогами до провайдерів послуг на замовлення:

- повідомлення національного регулятора про початок діяльності;
- кодування «дорослого» контенту чи його трансляція з часовим обмеженням.

Вбачається, що обов'язковою також має бути вимога щодо дотримання авторських і суміжних прав такими провайдерами.

Необхідно також звернути увагу на деякі положення українського законодавства цілком відповідають положенням Директиви 2010/13/ЄС у частині, що стосується дотримання прав власників при розміщенні реклами. Відповідно до ч. 1 ст. 20 розділу 7 Директиви 2010/13/ЄС держави-члени забезпечують цілісність програм, якщо телевізійна реклама або телемагазин включаються під час програм, беручи до уваги звичайні перерви, тривалість і характер відповідних програм, а також щоби права правоволодільців не були порушені. Згідно зі ст. 13 ч. 3 Закону України «Про рекламу» від 03.07.1996 р. № 270/96-ВР реклама повинна розміщуватись у перервах між програмами, передачами. А також реклама може бути розміщена під час трансляції програми, передачі таким чином, щоби не завдати шкоди цілісності та змісту програми, передачі та правам їхніх власників.

Частина 2 ст. 20 Директиви 2010/13/ЄС встановлює, що трансляція фільмів, створених для телебачення (за винятком багатосерійних фільмів,

серіалів і документальних фільмів), кінематографічних творів та нових програми може перериватися рекламними роликами й/або телемагазином, відповідно до графіку один раз на 30 хвилин, за умови, що запланована тривалість програми перевищує 30 хвилин. Телевізійна реклама або телемагазин не дозволені під час трансляції релігійних служб.

Своєю чергою, ч 5. ст. 13 Закону України «Про рекламу» передбачає: трансляція концертно-видовищних програм, передач може перериватися рекламою за умови, що між рекламними вставками програма, передача триває не менше ніж 20 хвилин. Реклама під час трансляції спортивних програм, передач розміщується в перервах між їх частинами. Трансляція програм, передач для дітей (за умови їх тривалості до 30 хвилин) не може перериватися рекламою. Трансляція програм, передач для дітей (за умови їх тривалості понад 30 хвилин) та програм, передач новин може

перериватися рекламою не частіше одного разу кожні 30 хвилин. Трансляція кіно- і телефільмів може перериватися рекламою не частіше одного разу протягом кожних 30 хвилин мовлення. Трансляція інших фільмів, у тому числі окремих серій, серіалів, документальних фільмів тощо, може перериватися рекламою не частіше одного разу кожні 20 хвилин мовлення.

Висновки

Проведений аналіз дає підстави до висновку, що не всі із закріплених Директивою 2010/13/ЄС положень, які стосуються авторського права та суміжних прав, можуть бути імplementовані у законодавстві України. Водночас, деякі положення зазначеної директиви та норми законодавства України є цілком гармонізованими. ♦

Список використаних джерел / List of references

1. Директива 2010/13/ЄС Європейського Парламенту та Ради про координацію певних положень, встановлених законами, підзаконними актами та адміністративними положеннями у державах-членах стосовно надання аудіовізуальних медіа-послуг (Директива про аудіовізуальні медіа-послуги) від 10.03.2010 р.; *Directive 2010/13/EU of the European Parliament and of the Council on the coordination of certain provisions laid down by law, regulation or administrative action in Member States concerning the provision of audiovisual media services of 10.03.2010;*
2. Шерстобоева Е. А. Правовое регулирование аудиовизуальных медиауслуг в странах Евросоюза / Е. А. Шерстобоева [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <http://mediascope.ru/node/1080>.
3. Sherstoboeva E. A. *Pravovoe regulirovanie audiovizualnykh mediauslug v stranah Evrosoyuza*, <http://mediascope.ru/node/1080>.
4. Рихтер А. Г. *Международные стандарты и зарубежная практика регулирования журналистики : учеб. пособие* / А. Г. Рихтер. — М., 2011. — С. 206–209.
5. Richter A. H. *Mezhdunarodnye standarty i zarubezhnaia praktia regulirovaniya zhurnalistiky : ucheb. posobyе*, М., 2011, S. 206–209.
6. The AVMSD: implementation and future perspectives [Electronic resource]. — Access mode : <https://epthinktank.eu/2014/03/25/the-avmsd-implementation-and-future-perspectives>.
7. Європейська конвенція про трансграничне телебачення [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/994_444/conv. *The European Convention on Transfrontier Television.*

6. Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_051/conv/para079#079.
The Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works.
7. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/984_a11.
Association Agreement between the European Union and its Member States, of the one part, and Ukraine, of the other part.
8. Додаток XXXVII до глави 15 «Політика з питань аудіовізуальної галузі» розділу V «Економічне і галузеве співробітництво» [Електронний ресурс]. — Режим доступу : vobu.com.ua/app/webroot/img/custom/editor/euro/ugoda/asd41.pdf.
Dodatok XXXVII do hlavy 15 «Polityka z pytan audiovizualnoi haluzi» rozdlu V «Ekonomichne i haluzeve spivrobotnytstvo», vobu.com.ua/app/webroot/img/custom/editor/euro/ugoda/asd41.pdf.
9. Сагайдак Р. Підходи в регулюванні ОТТ-услуги: мировой опыт и практика / Роман Сагайдак [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://telpu.com.ua/user/files/OTT-.pdf>.
Sahaidak R., Podkhody v regulirovannii OTT-uslugi: mirovoi opyt i praktika, <http://telpu.com.ua/user/files/OTT-.pdf>.

Надійшла до редакції 22.06.2016 р.

Мацкевич О. Директива об аудиовизуальных медиа-услугах и законодательство Украины об авторском праве. Осуществлен анализ Директивы 2010/13/ЕС и общий обзор ее положений. Особое внимание уделено анализу положений указанной Директивы с позиции доктрины авторского права. Рассмотрена возможность имплементации положений Директивы в национальное законодательство.

Ключевые слова: Директива 2010/13/ЕС, авторское право, вещание, аудиовизуальные медиа услуги

Matskevych O. Directive on audiovisual media services and legislation of Ukraine on copyright. The analysis of EU Directive for Audiovisual Media Services (Directive 2010/13/EU) and the overview of its provisions are made.

The author pays attention to the aim of the Directive 2010/13/EU adoption, terminology of the document, criteria for their classification into linear and non-linear («on demand services»). It should be noted that Ukrainian legislation does not contain provisions regarding the regulation of services «on demand».

The provisions concerning exclusive rights and short news reports in television broadcasting (Chapter V of the Directive 2010/13/EU) were under more detailed study of the author due to their connection with the sphere of copyright and related rights.

The comparative analysis of provisions Ukrainian and European legislation was made as well. As result a conclusion was made that terminology used in current Ukrainian laws differ from that used in the Directive 2010/13/EU.

Chapter VII of the Directive 2010/13/EU is devoted to television advertising and teleshopping. Some of the norms set out in the chapter coincide with correspondent norms of Ukrainian legislation namely with the provisions of the Law of Ukraine «On Advertising».

Key words: Directive 2010/13/EU, copyright, broadcasting, audiovisual media services